

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

ΑΡΙΘ. 448. — 28 ΙΟΥΛΙΟΥ 1885. — ΔΕΛΤΑ 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ: Ἐπὶ τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου, ἀριθ. 39.

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘ. 500

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ ΕΝ Τῇ ΔΥΣΕΙ ΚΑΙ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΑΚΤΙΚΗΣ ὑπὸ Κ. Σάβα.
Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΒΙΛΔΕΜΕΡ. Νυθιστορία Γεωργίας Σάνδ.
ΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΗΜΩΝ ΣΧΟΛΕΙΑ.
ΠΟΙΗΣΙΣ ΚΑΙ ΥΠΑΛΛΗΛΙΑ.
ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ.
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

Τὸ γραφεῖον τῆς «Ἑστίας» μετεκομίσθη ὑπὸ τὴν μεγάλην νεοκτιστον οἰκίαν τοῦ κ. Παύλου Λάμπρου, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ὑπ' ἀριθ. 32.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ»

Ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι, ἐνθα νῦν τὸ γραφεῖον τῆς «Ἑστίας», κατηρτίσθη καὶ τέλειον βιβλιοπωλεῖον, ἐφωδιασμένον διὰ παντὸς ἑλληνικοῦ βιβλίου. Τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦτο τῆς «Ἑστίας», δυνάμει συμβάσεως πρὸς τὰ ἐνταῦθα μεγάλα καταστήματα «Ἀνδρέου Κορομηλά» καὶ «Κοραῆ» τοῦ κ. **Α. Κωνσταντινίδου**, δύναται νὰ προμηθεύῃ εἰς τοὺς συνδρομητὰς αὐτῆς καὶ ἐγγένει εἰς τὸ Κοινὸν πάντα τὰ διδακτικά, ἐπιστημονικά καὶ φιλολογικά βιβλία εἰς οἷας τιμὰς παρέχονται ταῦτα καὶ ὑπὸ τῶν ῥηθέντων Καταστημάτων. Πλὴν δὲ τούτων ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ τῆς «Ἑστίας» ὑπάρχουσι καὶ πλεῖστα ἄλλα βιβλία παλαιά, φιλολογικά καὶ ἐπιστημονικά πραγματεῖαι, ἱστορικά διατριβὰ καὶ μονογραφίαι διάφοροι. Κατάλογοι πάντων τούτων θέλουσι δημοσιευθῇ ὁσονοῦπω καὶ ἀποσταλῇ μετὰ τοῦ φύλλου τῆς «Ἑστίας» εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς αὐτῆς.

Η Δ' ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Διὰ Β. Διατάγματος ὥρισθ' ὅτι ἡ προσεχὴς ἐκθεσις τῶν Ὀλυμπίων θέλει τελεσθῇ κατὰ Νοέμβριον τοῦ ἔτους 1887 ἐν τῷ ἀνεγειρομένῳ μεγαλοπρεπῇ Ζαππεῖῳ οἰκοδομημάτων.

Ἡ τελεσθησομένη ὀλυμπιακὴ πανήγυρις ἔσεται ἡ τετάρτη ἀπὸ τῆς συστάσεως τῶν Ὀλυμπίων ὑπὸ τοῦ αἰοίδιμου Εὐαγγέλου Ζάππα. Ἡ πρώτη ἐτελέσθη κατὰ τὸ ἔτος 1859, ἡ δευτέρα κατὰ τὸ ἔτος 1870 καὶ ἡ τρίτη κατὰ τὸ 1875.

Ὁ Εὐαγγέλης Ζάππας, ὁ ἀειμνήστος ἱδρυτὴς τῶν Ὀλυμπίων, προσήνεγκε κατὰ τὸ 1858 400 μετοχὰς τῆς Ἑλληνικῆς Ἀετοπολίτεως ὅπως οἱ τόκοι αὐτῶν χρησιμεύουσιν πρὸς συστάσιν καὶ συντήρησιν διαγωνισμῶν φερόντων τὸ ὄνομα «Ὀλυμπίων» καὶ σκοποῦντων τὴν ἐθνικὴν πρόδον, ὡς ἀναφέρει τὸ ἀπὸ 19 Αὐγούστου 1858 Β. Διάταγμα περὶ συστάσεως Ὀλυμπίων, προσέφερε δὲ πρὸς τούτοις καὶ τρισχίλια χισπροβατικὰ φλωρίν, ὅπως χρησιμεύσῃ κατὰ τὴν πρώτην ὀλυμπιακὴν πανήγυριν τοῦ 1859.

Βραδύτερον ὁ Εὐαγγέλης Ζάππας διὰ διαθήκης, συνταχθεὶς ἐν Ἑρσθενίῳ τῆς Ρωμανίας κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1860 ἀφῆκεν ἐπικαρπωτὴν τῆς περιουσίας αὐτοῦ ἐφ' ὅρου ζωῆς τὸν ἐξαδέλφον τοῦ Κωνσταντίνου Ζάππαν μὲ τὴν υποχρέωσιν νὰ κτίσῃ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ὀλυμπιακὴν καὶ νὰ φροντίῃ περὶ τῆς τελέσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν πανηγυρέων.

Ὁ φιλογενέστατος Κωνσταντῖνος Ζάππας οὐ μόνον κατὰ γράμμα ἐξεπλήρωσε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ αἰοίδιμου ἐξαδέλφου του, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἰδίων συνεισέφερε καὶ συνεισφέρει πρὸς εὐδωκίαν τοῦ πατριωτικοῦ καὶ ἐθνωφελούς σκοποῦ.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κωνσταντίνου Ζάππα ἅπανα ἡ περιουσία τοῦ αἰοίδιμου Εὐαγγέλου κληροδοτεῖται εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τῶν Ὀλυμπίων ἀναλαμβάνουσιν πᾶσαι τὰς κατὰ τὴν ἐν λόγῳ διαθήκῃ υποχρεώσεις. Ἐν τῇ διαθήκῃ τοῦ Ζάππα συνταχθεὶς ὡς εἶδομεν κατὰ τὸ 1860 τὰ εἰσodήματα τῶν κτημάτων αὐτοῦ υπολογίζονται εἰς 21,000 φλωρίων ἑτησίως.

Ἡ ἐπιτροπὴ τῶν Ὀλυμπίων, εἰς ἣν εἶνε ἀνατεθειμένη ἡ φροντίς περὶ τῆς τελέσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν πανηγυρέων καὶ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Ζαππεῖου καταστήματος, συγκρίνεται ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς ἐμψυχώσεως τῆς ἐθνικῆς βιομηχανίας συστάσεως διὰ τοῦ ἀπὸ 25 Ἰανουαρίου 1837 Β. Διατάγματος καὶ ἐκ τεσσάρων μελῶν προστιθεμένων εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην συμφώνως πρὸς τὴν διαθήκην τοῦ αἰοίδιμου Ζάππα.

Τὸ κατὰ τὴν τῶν Ὀλυμπίων, ὅπερ θὰ εἶνε ἀποπερατωμένον κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1887, ἤρξεν οἰκοδομῆσθαι ἐπὶ τῇ βᾶσει σχεδίου τοῦ γάλλου ἀρχιτέκτονος Boulanger. Εἰς τὸ σχέδιον τοῦτο ἐπηνέβησαν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν διάφοροι προποιοῦντες, μετεβλήθη δὲ καὶ ὁ σχεδὸν ριζικῶς παρὰ τοῦ δικαστοῦ ἀρχιτέκτονος Θ. Χάνσεν ἀποκτείναν οὕτω ρυθμὸν μᾶλλον ἑλληνικόν.

Τὸ κατὰ τὴν τούτου ἔχει ἐπιφάνειαν ἐν ὅλῳ 7,000 τετρ. μέτρον, συγκρίνεται δὲ ἐκ μιᾶς κυκλοτεροῦς αἰθούσης (galerie) κατὰ τὸ κέντρον, ἐξ ἡμικυκλικῆς στοᾶς πρὸς τὸ ἐπισπέν μέρος καὶ ἐξ μεγάλων αἰθουσῶν. Ἡ δαπάνη τῆς οἰκοδομῆς αὐτοῦ θὰ ὑπερβῇ τὸ ἑκατομμύριον δραχμῶν.

Εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τῶν Ὀλυμπίων ἀνήκουσι δωρηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἀπασαί σχεδὸν αἱ γαίαι αἱ περὶ τὸ Ζαππεῖον αἱ ὀριζόμεναι ὑπὸ τῆς λεωφόρου Ἀμαλίας, τῆς περιλήσεως λεωφόρου Ὀλγας καὶ τῆς λεωφόρου Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ ἐπίσης ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τὸ παναθηναϊκὸν στάδιον καὶ οἱ περὶ λόφοι ἐκ δωρεᾶς τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως Γεωργίου.

Κατὰ τὴν Ὀλυμπιακὴν πανήγυριν τοῦ ἔτους 1887 θέλουσιν ἐκτεθῇ ἐν τῷ Ζαππεῖῳ τὰ πανιοειδῆ τῆς φύσεως καὶ τῆς τέχνης ἑλληνικὰ προϊόντα, πρὸς τούτοις δὲ ἐργαλεῖα καὶ μηχαναὶ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς δυνάμενα νὰ εἰσχωθῇ παρ' ἡμῶν. Τὴν ἐκθεσιν θὰ ἐπακολουθήσῃ ποικίλοι ἀγῶνες σωματικοὶ τε καὶ πνευματικοί.

Συμφώνως πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀγωνοθέτου Εὐαγγέλου Ζάππα καὶ ἐκαστὴν ὀλυμπιακὴν περίδον ἀναγινώσκοντες ὑπὸ λογίου ἀνδρὸς ἐκλεγόμενον παρὰ τῆς Ἀκαδημαϊκῆς συγκλήτου ἐκθεσις περὶ τῶν γεννημένων διανοητικῶν προδῶν τοῦ ἔθνους, πρὸς τούτοις δὲ βραβεύεται καὶ πραγματεία ἐπὶ θέματος ὀριζομένου ὑπὸ τῆς αὐτῆς συγκλήτου. Ὡς τοιαῦτα θέματα προετάρθησαν τὰ ἐξῆς δύο ὑπὸ τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς ἐξ ὧν τὸ ἕτερον θέλει ἐκλέγεσθαι ἡ συγκλήτος, ἥτοι α) περὶ τῶν δασῶν ἐν Ἑλλάδι καὶ β) περὶ τῶν προδῶν τῆς χημείας, τῆς ἐπιβράσεως αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου καὶ περὶ τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα τῆς χημικῆς βιομηχανίας.

Κατὰ τὴν τελευταίαν τῶν Ὀλυμπίων ἡμέραν θέλει παρασταθῇ δρᾶμα Ἑλληνικόν, ἢ ἐπὶ τούτῳ συντεταγμένον, προκηνυτομένον ἐμφαίρως διαγωνισμοῦ, ἢ ἐκλεγόμενον ὑπὸ τοῦ φιλολογικοῦ τμήματος τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου, ἐκ τῶν ἐκδοδεμένων ᾗδη.

Τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς «Ἑστίας» ἐκδοθήσεται διπλὸν, περιλαμβάνον ὡς πλείστον μέρος ἐκ τῆς δημοσιευμένης ἐμβριθοῦς ἱστορικῆς μελέτης τοῦ κ. Κ. Σάβα, κατὰ τὴν ἐκφραστὴν ἡμῶν ἐπιθυμίαν πολλῶν συνδρομητῶν, ἵνα ταχύτερον συμπληρωθῇ ἡ δημοσίευσίς τοῦ ἔργου. Ὡς βλέπουσιν οἱ ἀνγνώσται τῆς «Ἑστίας», διὰ τῆς μελέτης ταύτης τοῦ ἀρχαίου ἡμῶν μεσαιωνικοῦ νέου σελὶς ἀνοίγεται τοῦ μεσαιωνικοῦ βίου τῆς Ἑλλάδος, ἀποκαλύπτονται νέαι πηγαί, παρέρχεται νέα ἀποψὶς τῶν κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν περιστάσεων τῆς χώρας, καὶ δίδεται ἡ φυσικὴ καὶ καθ' ἱστορίαν ἐξηγήσις πολλῶν ἱστορικῶν φαινομένων τοῦ πολιτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου τῆς Ἑλλάδος.

— Ἐξεδόθη ἄρτι τὸ νέον τεῦχος (Β' τῆς τρίτης περιόδου) τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑφημερίδος, οὗτινος περιεχόμενα εἶνε τὰ ἑξῆς: Π. Καθαδελί, Ἐπιγραφαὶ ἐκ τῶν ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἀνασκαφῶν. — Ι. Χ. Δραγίτση, Πειρατικὰ ἀρχαιοτῆτες. — Β. Ι. Λεονάρδου, Ἀμφικαρτεῖον ἐπιγραφαί. — Θ. Σοφοῦλη, Ἀγαλματίον ἐκ Σπάρτης. — Χ. Τσουντά, Σκεῦος πλίνθινον καὶ τεμάχια ἀγγείων ἐξ Ἀθηνῶν. — Ν. Νοθοσάδου, ἐπιγραφαὶ ἐκ Μεγάρων. Ἀπεικονίσματα. Ἀγαλματίον ἐκ Σπάρτης. — Σκεῦος πλίνθινον καὶ τεμάχια ἀγγείων ἐξ Ἀθηνῶν. — Χαλκοῦς Σάτυρος ἐκ τῆς Συλλογῆς Ἰωάννου Δημητρίου. — Κεφαλὴ ἀγαλματίου.

— Ἐδημοσιεύθη ὁ λόγος, ὃν ὁ γυμνασιάρχης κ. Κ. Νεστορίδης ἐξεφώνησεν ἐν τῷ γυμνασίῳ Τρικάλων κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐξετάσεων. Ἐν αὐτῷ ὁ κ. Νεστορίδης, εἰς τὸν μᾶλλον πεπαιδευμένον ἡμῶν γυμνασιάρχον, ἐκτός ἄλλων, λόγον ποιεῖται περὶ τῆς ἐπιδόσεως τῶν γυμνασίων ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ ἰδίως ἐν Τρικάλαις ἀπὸ τῆς προσοχρῆσεως, καὶ περὶ τοῦ πάλαι καὶ νῦν τρόπου τῆς διδασκαλίας, κατακρίνει θαρραλέως τὴν ἀνέμειν τῆς πολιτικῆς εἰς τὰ τῆς παιδείας, καὶ ὑποδεικνύει εὐστόχως τὰς ἐλλείψεις, αἵτινες χρήζουσι θεραπείας ἐν τῷ γυμνασίῳ Τρικάλων.

Προπαρκαυτεύεται ἐν Βιέννῃ μεγάλη ἀποστολὴ πρὸς ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Τὰς δαπάνας τῆς ἐπιχειρήσεως ἀνέλαθεν ὁ κόμης Λαγκρόνσκη μέλος τῆς Ἀνω Βουλῆς τῆς Αὐστρίας, ἡ ἀρχηγία δὲ τῆς ἀποστολῆς ἐδόθη εἰς τὸν καθηγητὴν Νίεμαν, μέλος τῆς ἐν Βιέννῃ καλλιτεχνικῆς Ἀκαδημίας. Κύριος σκοπὸς τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης εἶνε ἡ ἀνακρίσις ἀρχαιοτήτων κατ' ἐξέτασιν τὰ μέρη τῆς Ταυρίδος, ἔνθα κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀνεκαλύφθησαν λείψανα μνημείων χρονολογούμενα ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Βαβυλωνίων.

— Ἐδημοσιεύθη ἡ φιλολογικὴ διαθήκη τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ, διὰ τῆς ὁποίας ἀνατίθησι τὴν φροντίδα τῆς ἐκδόσεως τῶν ἀνεκδότων ἔργων του, τελείων καὶ ἡμιτελῶν εἰς τοὺς φίλους καὶ μαθητὰς αὐτοῦ Ἀύγουστον Βακκερί, Πιζλὸν Μερλὶ καὶ Ἐρνέστον Λεφέβρ. Οἱ τρεῖς οὗτοι ἐδήλωσαν ὅτι ἀναλαμβάνουσι τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διαθήκης μετὰ θυσιατικῆς εὐγνωμοσύνης, ἀρνηθέντες τὰ κέρδη αἵτινα ὑπὲρ αὐτῶν ὤρυσεν ὁ διαθέτης, καὶ ὥρσαντες πάντα τὰ ἐκ τῆς ἐκδόσεως εἰσπραχθέντα ὑπὲρ τοῦ ἐν Παρίσις ἀνεγερθσομένου μνημείου εἰς τὸν ποιητὴν προσεῖτε δὲ ὑπὲρ ἀναστυλῶσεως τοῦ ἀνδριάντος αὐτοῦ ἐν Βεζανών, ὡς καὶ ὑπὲρ οἰκοδομήσεως τάφου ἀξίου τοῦ ποιητοῦ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ Πανθέου, ἂν τύχωσι τῆς πρὸς τοῦτο ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ πρῶτος τόμος τῶν ὀφινῶν ἔργων τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ, περιλαμβάνον τὰ ἔργα ὅσα κατέλειπε πλήρη, ἐκδοθήσεται τῇ πρώτῃ τοῦ προσεχοῦς Ὀκτωβρίου, ἀπικριζόμενος ἐκ πέντε δραμμάτων. Ὁ δεύτερος τόμος, ἀποτελούμενος ὑπὸ ἡμιτελῶν ποιημάτων, πέντε σκεδόν ἀνεπερμένον εἰς τὴν περίοδον τῆς ἐξορίας καὶ τῆς αὐτοκρατορίας, ἐκδοθήσεται τῇ 1ῃ Ἀπριλίου 1886 ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ ὀλέθρια ἔκτα». Ἡ κατάταξις καὶ δημοσιεύσις τῶν λοιπῶν τεμαχίων, ὅσα κατέλειπε, βέλουντι ἀπαιτῆσαι καὶ ἔργασιν καὶ χρόνον πολλόν. Ἡ δὲ ἐκδοσις φέρει, κατὰ τὴν εὐχὴν τοῦ ποιητοῦ, τὸν τίτλον Ὁκεανός.

— Κατὰ διαταγὴν τοῦ Σάχη τῆς Περσίας κατασκευάσθη μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδος τοῦ σφαρικῆς ἄλγας τῆς ὕδρογειῶν, ἀξίας πολλῶν ἑκατομμυρίων. Αἱ θάλασσαι περιστρῶνται ἐν αὐτῷ δι' ὠρίων σμαράγδων, αἱ διέφοροι χωρεῖ δι' ἀδამάντων, λυχνίων, σαπφείρων καὶ πλείστον πολυτίμων λίθων, στενὰς συγκεκολλημένων πρὸς ἀλλήλους.

— Δύο σοφοί, Ἀμερικανὸς καὶ Γερμανός, ἐπιληφθέντες νέων ἐρευνῶν πρὸς καθορισμὸν τῆς ἐπὶ τῆς γῆς θέσεως τοῦ παραδείσου, κατέληξαν εἰς διάφορα ἀποτελέσματα. Ὁ μὲν Γερμανὸς κ. Μαυρίκιος ἔγγραψεν τὴν ἑξῆς ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Τουρκίᾳ, ἐν τῇ ὁδῷ Ρουβὲς πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Χωρῶν· ὁ δ' Ἀμερικανὸς κ. Οὐίλλιαμ Οὐάρεν φρονεῖ ὅτι ἡ θέσις αὐτῆς εἶνε εἰς τὸν βορρεῖον πόλον. Ἐν τῇ ἡδονῇ τῇ ἀναγνωρίσῃ τὴν ταυτότητα τῶν τεσσάρων ποταμῶν τῶν μνημονομένων ὑπὸ τῆς Γραφῆς. Ἀμφότεροι οὗτοι πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἱσχυρισμῶν αὐτῶν ἀναφέρουσιν ἀφθονίαν ἀποδείξεων.

— Ἐν Ἀμερικῇ αἱ χρηματικαὶ ἐγγραφαὶ πρὸς τελείωσιν τοῦ βήθρου τοῦ ἀγάματος ὅπερ περιεστῇ τὴν Ἑλευθερίαν, φωτίζουσιν τὸν κόσμον, ἀντλήθον εἰς τὸ ποσὸν τῶν 91,232 δολλαρίων. Τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἐγγραφῆς ἀνέλαθεν ἐφημερίς τις τῆς Νέας Ὑόρκης. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγγραφέντων διὰ συνδρομὰς ὑπολογίζεται εἰς 102,532. Καὶ τοι δὲ ὑπεροχὴν τὸ μέχρι τοῦδε συναχθὲν ποσόν, ὁ κατάλογος μένει ἐτι ἀνοικτός πρὸς ἐγγράφην, καὶ προβλέπεται ὅτι μετ' οὐ πολὺ θέλει συμπληρωθῇ τὸ ποσὸν τῶν 100,000 δολλαρίων, ὅπερ ἡ ἐν λόγῳ ἀμερικανικὴ ἐφημερίς ἀνέλαβε νὰ συλλέξῃ.

— Κατ' αὐτὰς ἐξεδόθη περὶ τῶν τῶν Γενικῶν λεξικῶν τῶν καλλιτεχνῶν τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς, τῶν ἀκμασάντων ἀπὸ τῆς ἐν Γαλλίᾳ ἀρχῆς τῶν εἰκαστικῶν τεχνῶν μέχρι τῶν ἡμερῶν μας. Τὸ λεξικὸν τοῦτο, πλήρες βιογραφικῶν καὶ βιβλιογραφικῶν ὑπομνήσεων, περιέχει κατ' ἀλφβητικὴν τάξιν πλεονεξίας εἰς τῶν 15,000 ἀξίους λόγου ζωγράφους, γλύπτας, ἀρχιτεκτονίκας, χαλκογράφους καὶ λιθογράφους, καὶ χρονολογικὸν κατὰ τὸν χρόνον τῶν ἐργων κατ' ἀκριβεῖς καὶ ποικίλας πληροφορίες ἐξ ἐπισήμων τε καὶ ἰδιωτικῶν πηγῶν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Lucian select dialogues with introduction and notes for schools by the Rev. Launcelot D. Dowdall, κτλ.
Ἐν Δουβλίῳ 1882.

[Ἡ περὶ τῆς ἐνταῦθα ὁ λόγος ἐκδοσις περιλαμβάνει δέκα μόνον διαλόγους τοῦ Λουκιανοῦ ἐκλεχθέντας ἐκ τῶν Θεῶν διαλόγων, τῶν ἐναλίων καὶ τῶν νεκρῶν. Ἐν αὐτῇ δὲ εἰκόσι σελίδας κατέχει τὸ κείμενον, εἶνε προτεταγμένη εἰσαγωγὴ ἀξία λόγου σελίδων δέκα καὶ ὀκτὼ καὶ ἔπονται ἐν τέλει αἱ σημειώσεις ἐν ὅλαις ἐξήκοντα καὶ δύο σελίδας, κλείει δὲ τὸ βιβλίον μικρὸς πῖναξ τῶν μᾶλλον ἀξιοσημείων ὑπὸ γραμματικῇ ἐποφῇ λέξεων. Ἡ μικρὰ αὕτη ἐκδοσις τοῦ Λουκιανοῦ, ὡς σχολικὴ κρινόμενη, εἶνε τῷ ὄντι ὄχι μικροῦ λόγου ἀξία, φαίνεται δὲ ὅτι ὁ λόγιος ἐκδόστης εἰργάσθη μετὰ πάσης ἀκριβεῖς ὅπως καταστήσῃ αὐτὴν οὕτως εἰπεῖν ἐνήμερον πρὸς τὴν σημερινὴν τῆς φιλολογίας κατάστασιν. Διὰ τοῦτο αἱ σημειώσεις τοῦ μάλιστα εἶναι ποικίλαι, καὶ ὑπερέχει μὲν ἐν αὐταῖς ὡς προσήκει εἰς σχολικὴν ἐκδοσιν τὸ γραμματικὸν στοιχεῖον, ἀλλὰ καὶ πᾶν τὸ ἄλλως συντελοῦν εἰς τὴν ὀρθὴν τοῦ συγγραφέως ἐρμηνείαν δὲν ἀπεκλείσθη. Σπανιώτατα δὲ αἱ σημειώσεις αὗται ἀπολείπονται τῆς δεούσης ἀκριβεῖας (ὡς λ. χ. ἐν σελ. 72, ἔθ. ἐν λ. *ἑρεστροῖδα* ἐπιφέρονται τῆδε. This garment was also called *μανδύα*, φαίνεται ἀπὸ τῆς *πέννης*). Τίνα δὲ βοηθήματα μετεχειρίσθη εἰς τὴν ἐκδοσιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ καθιστᾷ εἰς ἡμᾶς γνωστὴ αὐτῆς ὁ λόγιος ἐκδόστης ἐν τῇ ἀπὸ Βρυξελλῶν χρονολογούμενῃ μικρᾷ του προλόγῳ, εἶναι δὲ ἡ ἐξαιρετικὴ εἰσαγωγὴ τοῦ Sommerbrodt, τοῦ Κουρτίου τὸ Ἑτυμολογικὸν καὶ τὰ λοιπὰ σχετικὰ βιβλία ὡς καὶ τὸ τοῦ Peile. αἱ γραμματικαὶ τοῦ Jelf, τοῦ Κρύγερ, τοῦ Κουρτίου, τοῦ Μαζδοχίου καὶ τοῦ Γούδουιν. Εἰδικώτερον δὲ διὰ τὴν ἐρμηνείαν μετεχειρίσθη τὰ ὑπομνήματα τοῦ Lehmann, τοῦ Jacobitz, τοῦ Hemsterhuis καὶ ἄλλων ἐκδόσεων. Τὸ δὲ κείμενον τῶν διαλόγων τῶν Θεῶν καὶ τῶν νεκρῶν εἶναι αὐτὸ τὸ τοῦ Jacobitz, ὅπερ ἐστρὶζεται ἐπὶ τῶν κριτικῶν ἐργασιῶν τοῦ Cobet, τοῦ Fritzsche καὶ ἄλλων, τὸ δὲ τῶν ἐναλίων εἶναι αὐτὸ τοῦ Dindorf, ὅπερ ἀντεβλήθη πρὸς τὴν ἐκδοσιν τοῦ Jacobitz, καὶ κατ' αὐτὴν μεθρημίσθη. Τῶν τυπογραφικῶν διορθώσεων ἐπεμελήθη ὁ ἡμέτερος κ. Βαλέττι.